

Jurisprudentie-bulletin RSJ 2016/1

zie ook www.rsj.nl

Inhoudsopgave jurisprudentiebulletin 2016 -1

<p>Zaaknummer: 15/3558/GA</p> <p>Datum uitspraak: 26 januari 2016</p>	<p>Dwangmedicatie; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Er is geen (uittreksel) behandelplan verstrekt. Hiervoor wordt verwezen naar het advies van de behandelend psychiater aan de directeur. Dat advies kan gezien worden als het (uittreksel) behandelplan. Daargelaten of dat advies gelijk mag worden gesteld aan een (uittreksel) behandelplan, bevat het advies onvoldoende informatie. De beslissing tot a-dwangbehandeling is daarom onvoldoende gemotiveerd en dientengevolge onvoldoende zorgvuldig tot stand gekomen. Het beroep is gegrond, tegemoetkoming € 50,=.</p>	<p>Blz. 10</p>
<p>Zaaknummer: 15/3736/GA</p> <p>Datum uitspraak: 25 januari 2016</p>	<p>Informatieplicht; Verlof algemeen; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Directeur heeft nav e-mail van politie voorwaarde van elektronisch toezicht aan verlof verbonden. E-mail mag niet worden doorgestuurd naar klager en zijn raadsman. Dit verdraagt zich niet met de werkwijze zoals voorgeschreven in de art. 69, lid 3 jo artikel 63, lid 3 Pbw en komt ook in strijd met het in art. 6, lid 1, EVRM verankerde recht op een eerlijke behandeling (fair trial). Beroepscommissie zal dan ook geen kennis nemen van betreffende e-mail. Beslissing directeur niet goed onderbouwd en beroep gegrond. Tegemoetkoming €10,=.</p>	<p>Blz. 11</p>
<p>Zaaknummer: 15/3370/GA</p> <p>Datum uitspraak: 15 januari 2016</p>	<p>Dwangmedicatie; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Niet voldaan aan de vereisten voor het toepassen van een a-dwangbehandeling. De enkele mogelijkheid dat het gevaar niet binnen een redelijke termijn kan worden weggenomen is onvoldoende. Aannemelijk dient te zijn dat zonder de geneeskundige behandeling voornoemd gevaar niet binnen een redelijke termijn kan worden weggenomen. Dit is niet aannemelijk geworden. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 25,=.</p>	<p>Blz. 12</p>

<p>Zaaknummer: 15/2442/GA en 15/2577/GA</p> <p>Datum uitspraak: 31 december 2015</p>	<p>Post; Onderzoek aan lichaam en kleding ; Ontvankelijkheid materieel</p>	<p>Niet aannemelijk dat sprake is geweest van een weigering van de directeur om een poststuk van klager te verzenden. Beroep in zerre ongegrond. Visiteren voor en na verlaten van de inrichting levert geen schending op van art. 8 EVRM. Hetgeen door het EHRM inzake Milka v. Polen is overwogen, is in dit geval niet toepassing nu klager in de EBI verbleef. Daarom sprake van algemene regel in huisregels. Beroep eveneens ongegrond.</p>	<p>Blz. 13</p>
<p>Zaaknummer: 15/2979/GA</p> <p>Datum uitspraak: 22 december 2015</p>	<p>Disciplinaire straffen aanleiding; Disciplinaire straffen procedureel; Ontvankelijkheid materieel; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Ook het niet aangezegde verslag kan aan de oplegging van de disciplinaire straf ten grondslag gelegd worden, nu beide verslagen betrekking hebben op hetzelfde incident waarbij klager betrokken was en hij derhalve op de hoogte kon zijn van het feit dat zijn betrokkenheid kon leiden tot disciplinaire bestraffing. Beroep ongegrond. De beslissing om klager, met een gegipt been, naar aanleiding van het incident geen gebruik meer te laten maken van de lift is onredelijk en onbillijk. Beroep gegrond, klager alsnog ontvankelijk in beklag en beklag gegrond. Tegemoetkoming € 25,=.</p>	<p>Blz. 15</p>
<p>Zaaknummer: 15/1486/GA (eindbeslissing)</p> <p>Datum uitspraak: 18 december 2015</p>	<p>Dwangmedicatie; Behandelplan; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Behandelplan noch andere stukken overgelegd waaruit blijkt dat in behandelplan is voorzien in mogelijkheid dwangbehandeling. Niet vast te stellen of beslissing dwangbehandeling grondslag vindt in behandelplan. Derhalve staat niet vast dat beslissing voldoet aan wet. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 50,=.</p>	<p>Blz. 16</p>

<p>Zaaknummer: 14/4759/GA</p> <p>Datum uitspraak: 16 december 2015</p>	<p>Urineonderzoek; Disciplinaire straffen aanleiding</p>	<p>Disciplinaire straf opgelegd i.v.m. bijgebruik softdrugs. Beklag gegrond verklaard onder verwijzing naar onderzoek van laboratorium van Gelre Ziekenhuizen. Nadere rapportage door NFI uitgebracht waarin is verwezen naar drie modellen die geen van allen uitgaan van halfwaardetijd van 36 uur. Beroepscommissie acht meest gunstige model voor gedetineerden voor berekening bijgebruik aangewezen, te weten door eerder genoemd laboratorium gehanteerde halfwaardetijd van maximaal 14 dagen vanwege grote individuele verschillen. Op grond hiervan bijgebruik niet aannemelijk. Beroep directeur ongegrond.</p>	<p>Blz. 18</p>
<p>Zaaknummer: 15/2880/GA</p> <p>Datum uitspraak: 7 december 2015</p>	<p>Bewegingsvrijheid binnen de inrichting; GVM-maatregel</p>	<p>Klager klaagt in het bijzonder over opgelegde toezichtmaatregelen mbt bezoek en individueel luchten. Gelet op GRIP informatie en eigen belangenafweging directeur beslissing niet onredelijk of onbillijk. Situatie van individueel luchten begint na 7 maanden op gespannen voet te staan met artikel 2, lid 4, Pbw en artikel 3 EVRM. Directeur dient bij volgende beslissing alternatieven te overwegen. Beroep ongegrond.</p>	<p>Blz. 19</p>
<p>Zaaknummer: 15/2711/GA</p> <p>Datum uitspraak: 3 december 2015</p>	<p>Dwangmedicatie</p>	<p>Behandeling met antipsychotica is aangewezen om klagers psychose te behandelen; behandeling met Lorazepam volstaat niet. Beslissing tot toepassing van a-dwangbehandeling voor de duur van drie maanden niet onredelijk of onbillijk. Beroep ongegrond.</p>	<p>Blz. 21</p>

<p>Zaaknummer: 15/3045/GB (wraking)</p> <p>Datum uitspraak: 3 november 2015</p>	<p>Ontvankelijkheid formeel</p>	<p>Verzoeker noemt geen lid of namen van de beroepscommissie die hij wil wraken. De omstandigheid dat verzoeker meermalen in het ongelijk is gesteld kan in abstracto geen objectieve rechtvaardiging voor het gevoel van vooringenomenheid betekenen. Bovendien kan hetgeen verzoeker beoogt te bewerkstelligen, een voortvarende behandeling van zijn beroep, niet met een wrakingsverzoek worden bereikt. Verzoeker niet-ontvankelijk in wrakingsverzoek.</p>	<p>Blz. 22</p>
<p>Zaaknummer: 15/3820/GV</p> <p>Datum uitspraak: 10 december 2015</p>	<p>Verlof strafonderbreking</p>	<p>Sprake van een sociaal probleem rond de zwangerschap van klagers partner. Mogelijk een gevaarlijke situatie voor het ongeboren kind. Strafondereking noodzakelijk in het belang van het ongeboren kind teneinde de partner bij te staan en voorzieningen te treffen voor hervatting detentie. Beroep gegrond en opdracht nieuwe beslissing.</p>	<p>Blz. 23</p>
<p>Zaaknummer: 15/3210/TA</p> <p>Datum uitspraak: 15 januari 2016</p>	<p>Ontvankelijkheid materieel; Bewegingsvrijheid afzondering en separatie; Bewegingsvrijheid afdelingsarrest</p>	<p>Gelet op wijze tenuitvoerlegging afzondering en afdelingsarrest waarbij klager 4 uur op de groep kon verblijven, is feitelijk sprake van afdelingsarrest. Klager door andere verpleegden aangewezen als schrijver van teksten op een op afdeling opgehangen foto en soortgelijke foto's en teksten aangetroffen op klagers kamer. Afdelingsarrest niet onredelijk of disproportioneel. Beroep ongegrond.</p>	<p>Blz. 24</p>

<p>Zaaknummer: 15/2433/TA en 15/2523/TA</p> <p>Datum uitspraak: 23 december 2015</p>	<p>Activiteiten</p>	<p>Recht op luchten geldt ook op dag verlaten inrichting voor bijwonen van zitting. Inspanningsverplichting. Zonodig compenseren met extra luchtmoment op volgende dag als luchten om organisatorische reden niet mogelijk is. Beroep hoofd inrichting ongegrond.</p>	<p>Blz. 25</p>
<p>Zaaknummer: 15/2560/TA</p> <p>Datum uitspraak: 15 december 2015</p>	<p>Ontvankelijkheid formeel; Ontvankelijkheid materieel</p>	<p>a en b: niet aannemelijk dat klager zodanige pijn en fysiek ongemak had dat hij niet eerder dan 1 maand na gebeurtenis beklag heeft kunnen indienen. c: recht op veiligheid van de persoon ziet niet op algemene gebouwelijke veiligheid van een p.i., of tbs-inrichting. Beroep ongegrond.</p>	<p>Blz. 26</p>
<p>Zaaknummer: 15/2555/TA</p> <p>Datum uitspraak: 15 december 2015</p>	<p>Bewegingsvrijheid afdelingsarrest; Ontvankelijkheid</p>	<p>Geen sprake van afdelingsarrest. Klager is o.g.v. in behandlingsplan opgenomen faseplan beperkt in zijn bewegingsvrijheid. Geen sprake van een verdere beperking dan in behandlingsplan is opgenomen. Beroep hoofd inrichting gegrond, klager alsnog niet-ontvankelijk in beklag.</p>	<p>Blz. 27</p>
<p>Zaaknummer: 15/2598/TA en 15/2629/TA</p> <p>Datum uitspraak: 15 december 2015</p>	<p>Bewegingsvrijheid afzondering en separatie; Urineonderzoek</p>	<p>Mededelingen over klager in ochtendbulletins gaan over geconstateerde toestand die afwijkt van wat volgens het uc-beleid over klagers situatie en verblijfplaats mocht worden verwacht. Orde- en veiligheidsbelang weegt op tegen belang van respecteren van klagers privacy. Beroepen ongegrond</p>	<p>Blz. 28</p>

<p>Zaaknummer: 15/2716/TA en 15/2804/TA</p> <p>Datum uitspraak: 7 december 2015</p>	<p>Medische verzorging medicatieverstreking; Zorgplicht wijze van betrachten</p>	<p>Verstrekken medicatie uit open verpakking of zonder verpakking betreft wijze betrachten zorgplicht. Informatieplicht ex BW heeft geen betrekking op wijze van verstrekking van door arts voorgeschreven en door personeel uitgereikte medicatie. Beroep ongegrond.</p>	<p>Blz. 30</p>
<p>Zaaknummer: 15/2357/TA</p> <p>Datum uitspraak: 4 december 2015</p>	<p>Bezoek; Verpleging en behandeling</p>	<p>Ernstig gevaar van bezoek van medeverpleegden van resocialisatieafdeling voor klagers (psychische) gezondheid is onvoldoende geconcretiseerd. Niet aannemelijk dat niet had kunnen worden volstaan met toezicht op bezoek. Beroep hoofd inrichting ongegrond.</p>	<p>Blz. 30</p>
<p>Zaaknummer: 15/4028/STA en 15/4029/STA (wraking)</p> <p>Datum uitspraak: 8 december 2015</p>	<p>Schorsing procedureel</p>	<p>Geen zwaarwegende aanwijzingen dat schorsingsvoorzitter jegens verzoeker vooringenomenheid koestert. Afwijzing wrakingsverzoek. Verzoeker zal in een volgend verzoek tot wraking van dezelfde voorzitter op dezelfde gronden niet worden ontvangen.</p>	<p>Blz. 31</p>
<p>Zaaknummer: 15/2914/JA</p> <p>Datum uitspraak: 17 december 2015</p>	<p>Ontvankelijkheid materieel; Ordemaatregel tijdelijke overplaatsing; Ordemaatregel tenuitvoerlegging elders; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Klager ontvankelijk in klacht correctieplaatsing op BPG-afdeling van p.i. Vught, nu plaatsing door liep t.t.v. indienen klacht en terugkeer naar j.j.i. de bedoeling was. Plaatsing tussen volwassen gedetineerden zonder gepaste behandeling van klager onredelijk. Duur te lang. Beroep gegrond en tegemoetkoming € 250,=.</p>	<p>Blz. 33</p>

<p>Zaaknummer: 15/2307/JA</p> <p>Datum uitspraak: 10 december 2015</p>	<p>Geld of rekening-courant</p>	<p>Contact opnemen met begunstigde bij transactie boven de € 100,= is niet in strijd met wet en geen inbreuk op privacy van klager. Klager moet geïnformeerd worden dat contact wordt opgenomen en indien klager meerderjarig is moet vooraf diens toestemming worden gevraagd. Beroep directeur in zoverre ongegrond. Geen aanleiding voor tegemoetkoming, beroep directeur in zoverre gegrond.</p>	<p>Blz. 34</p>
<p>Zaaknummer: 15/2763/JA</p> <p>Datum uitspraak: 10 december 2015</p>	<p>Bewegingsvrijheid verblijf in groep en gemeenschappelijke activiteiten; Mededelingsplicht</p>	<p>Gelet op omstandigheden (incident om 19.30 uur en directeur en teamleider niet meer aanwezig in de inrichting) is het gerechtvaardigd, gezien het spoedkarakter van de maatregel voor 15 uur, niet de eis te stellen dat de beslissing op schrift wordt gesteld. Beroep directeur gegrond.</p>	<p>Blz. 36</p>
<p>Zaaknummer: 15/3064/JZ</p> <p>Datum uitspraak: 25 januari 2016</p>	<p>Bewegingsvrijheid afzondering en separatie; Tegemoetkoming financieel; Ontvankelijkheid formeel</p>	<p>Klacht is binnen redelijke termijn ingediend. Wet biedt geen kader voor structurele afzondering van bijna negen maanden. Afzondering heeft voor klager zwaar gewogen. Beroep gegrond, vernietigt uitspraak klachtencommissie, klacht gegrond, symbolische tegemoetkoming: € 50,=.</p>	<p>Blz. 37</p>

Zaaknummer:

15/3558/GA

Datum uitspraak:

26 januari 2016

Beroepscommissie:

Nat, mr. M.M. van der Mulders, M.J.
Rossem-Broos, mr. R.S.T. van Dwarka, mr. S.S. (secr.)

Trefwoorden:

Dwangmedicatie; Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

Pbw art. 46d aanhef en onder a, 46a, 46c, 73, 68; Pm art. 21b, 22

Samenvatting:

Er is geen (uittreksel) behandelplan verstrekt. Hiervoor wordt verwezen naar het advies van de behandelend psychiater aan de directeur. Dat advies kan gezien worden als het (uittreksel) behandelplan. Daargelaten of dat advies gelijk mag worden gesteld aan een (uittreksel) behandelplan, bevat het advies onvoldoende informatie. De beslissing tot a-dwangbehandeling is daarom onvoldoende gemotiveerd en dientengevolge onvoldoende zorgvuldig tot stand gekomen. Het beroep is gegrond, tegemoetkoming € 50,=.

Rechtsoverwegingen:

Op grond van het bepaalde in artikel 68, tweede lid, van de Pbw in verbinding met artikel 73, vierde lid, van de Pbw, dient de beroepscommissie een beslissing tot het toepassen van a-dwangbehandeling te toetsen aan

de in de inrichting geldende wettelijke voorschriften en de redelijkheid en billijkheid. Voor de beoordeling is inzage in (onderdelen van) het behandelplan noodzakelijk. Daarin moet in ieder geval staan:

- a. dat is voorzien in de mogelijkheid om – indien dit noodzakelijk is – ten aanzien van de betreffende gedetineerde een a-dwangbehandeling toe te passen (artikel 46c, aanhef en onder a in samenhang bezien met artikel 46d van de Pbw);
- b. de diagnose van de stoornis van de geestvermogens van de gedetineerde (artikel 21b, eerste lid, aanhef en onder a, van de Penitentiaire maatregel, hierna: Pm);
- c. de therapeutische middelen, zo mogelijk gerelateerd aan de verschillende aspecten die in de stoornis te onderscheiden zijn, die zullen worden toegepast teneinde een zodanige verbetering van de stoornis van de geestvermogens van de gedetineerde te bereiken, dat het gevaar op grond waarvan deze in verband met zijn geestelijke gezondheidstoestand in een daartoe krachtens artikel 14 van de wet aangewezen afdeling of inrichting behoeft te verblijven, wordt weggenomen (artikel 21b, eerste lid, aanhef en onder b, van de Pm);
- d. of er overeenstemming over het geneeskundig behandelplan is (artikel 21b, eerste lid, aanhef en onder c, van de Pm);
- e. welke minder bezwarende middelen zijn aangewend om het gevaar dat de stoornis van de geestvermogens de gedetineerde doet veroorzaken weg te nemen dan wel af te wenden (artikel 22, eerste lid, aanhef en onder a, van de Pm);

f. de wijze waarop rekening wordt gehouden met de voorkeuren van de gedetineerde ten aanzien van de behandeling (artikel 22, eerste lid, aanhef en onder b, van de Pm); en g. het gevaar (als bedoeld in artikel 46a van de Pbw) dat de stoornis van de geestvermogens de gedetineerde doet veroorzaken.

De behandelend psychiater heeft op 16 oktober 2015 een "Advies aan directeur" uitgebracht. Namens de directeur is toegelicht dat dit advies tevens een uittreksel uit het behandelplan is. De beroepscommissie deelt die visie niet. Daargelaten de vraag of het advies gelijk mag worden gesteld aan een (uittreksel uit het) behandelplan, bevat het advies onvoldoende informatie over de hiervoor onder a t/m g genoemde punten. Zo is onvoldoende duidelijk op welke wijze is geprobeerd met klaagster tot overeenstemming te komen over het geneeskundig behandelplan (d), welke minder bezwarende middelen zijn aangewend om het gevaar weg te nemen dan wel af te wenden (e) en de wijze waarop rekening wordt gehouden met de voorkeuren van klaagster ten aanzien van de behandeling (f).

Bij gebreke van voornoemde informatie, is de beroepscommissie van oordeel dat de beslissing tot a-dwangbehandeling onvoldoende is gemotiveerd en dientengevolge onvoldoende zorgvuldig tot stand is gekomen. Het beroep zal daarom gegrond worden verklaard. De beroepscommissie acht termen aanwezig om aan klaagster een tegemoetkoming toe te kennen.

Zaaknummer:
15/3736/GA

Datum uitspraak:

25 januari 2016

Beroepscommissie:

Pol, mr. U. van de Boone, mr. M. Rossem-Broos, mr. R.S.T. van Bruin, mr. S.A.H. de (secr.)

Beklagcommissie:

Beklagcommissie bij de p.i. Middelburg

Trefwoorden:

Informatieplicht; Verlof algemeen; Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

EVRM art. 63 lid 3, 69 lid 3, 6

Samenvatting:

Directeur heeft nav e-mail van politie voorwaarde van elektronisch toezicht aan verlof verbonden. E-mail mag niet worden doorgestuurd naar klager en zijn raadsman. Dit verdraagt zich niet met de werkwijze zoals voorgeschreven in de art. 69, lid 3 jo artikel 63, lid 3 Pbw en komt ook in strijd met het in art. 6, lid 1, EVRM verankerde recht op een eerlijke behandeling (fair trial). Beroepscommissie zal dan ook geen kennis nemen van betreffende e-mail. Beslissing directeur niet goed onderbouwd en beroep gegrond. Tegemoetkoming €10,=.

Rechtsoverwegingen:

Aan de orde is de vraag naar de noodzaak voor het verbinden van de verplichting van elektronisch toezicht (door middel van een enkelband) bij klagers verlof.

Uit de stukken blijkt dat klager verlof was verleend op 31 juli 2015 en dat een

week voor de verlening van dit verlov de inrichting een e-mail van de politie heeft ontvangen. De directeur heeft op grond van deze e-mail besloten het advies van de politie op te volgen om klager aan te sluiten op elektronisch toezicht in verband met een locatieverbod voor de gemeente [...]. Klager heeft verlov genoten op het adres van zijn zoon. De directeur heeft op de zitting van de Beklagcommissie genoemde e-mail van de wijkagent van [...] aan de Beklagcommissie overgelegd met het verzoek deze niet aan klager en zijn raadsman te verstrekken. Uit de uitspraak van de Beklagcommissie blijkt dat alleen de Beklagcommissie met toestemming van klager kennis heeft genomen van de inhoud van deze e-mail.

Desgevraagd heeft de directeur aangegeven dat de beroepscommissie kennis kan nemen van de betreffende e-mail, maar dat in verband met de privacy gevoeligheid deze e-mail niet mag worden doorgestuurd naar klager en zijn raadsman. De beroepscommissie is van oordeel dat het niet verstrekken van genoemde e-mail aan klager en zijn raadsman zich niet verdraagt met de werkwijze die is voorgeschreven in de artikelen 69, derde lid in combinatie met artikel 63, derde lid Pbw en ook overigens in strijd komt met het in artikel 6, eerste lid, van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), verankerde recht op een eerlijke behandeling (fair trial). De beroepscommissie zal dan ook geen kennis nemen van de betreffende e-mail. Derhalve is de beslissing van de directeur niet goed onderbouwd en de beroepscommissie zal het beroep gegrond verklaren.

De beroepscommissie acht termen aanwezig voor het toekennen van een tegemoetkoming aan klager en zij zal deze bepalen op € 10 ,= .

Zaaknummer:

15/3370/GA

Datum uitspraak:

15 januari 2016

Beroepscommissie:

Nat, mr. M.M. van der Kalmthout, prof.dr. A.M. van Rutten, mr. M.A.G. Koster, mr. M.L. (secr.)

Trefwoorden:

Dwangmedicatie; Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

Pbw art. 46a t/m 46e

Samenvatting:

Niet voldaan aan de vereisten voor het toepassen van een a-dwangbehandeling. De enkele mogelijkheid dat het gevaar niet binnen een redelijke termijn kan worden weggenomen is onvoldoende. Aannemelijk dient te zijn dat zonder de geneeskundige behandeling voornoemd gevaar niet binnen een redelijke termijn kan worden weggenomen. Dit is niet aannemelijk geworden. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 25,=.

Rechtsoverwegingen:

Bij uitspraak van 20 juli 2015 (RSJ 20 juli 2015, 15/1407/GA) heeft de beroepscommissie het door klager eerder ingediende beroep gericht tegen een beslissing van 6 mei

2015 strekkende tot toepassing van a-dwangbehandeling gegrond verklaard. In de mededeling betreffende de a-dwangbehandeling in bovengenoemde zaak was vermeld dat naar het oordeel van de psychiater de mogelijkheid bestond dat het gevaar dat de stoornis van de geestvermogens deed veroorzaken niet binnen een redelijke termijn kon worden afgewend. De beroepscommissie overwoog dat het haar niet duidelijk was of hiermee bedoeld werd dat slechts een mogelijkheid van gevaar bestond of dat het erom ging dat een zich openbarend gevaar niet binnen een redelijke termijn kon worden afgewend. De beroepscommissie oordeelde dat de enkele mogelijkheid dat zich een gevaar voordoet, onvoldoende zwaarwegend is voor het toepassen van de a-dwangbehandeling en dat voor zover de mogelijkheid van het bij gevaar niet kunnen optreden binnen redelijke termijn werd bedoeld, werd miskend dat op grond van artikel 46d, aanhef en onder a, van de Pbw sprake dient te zijn van aannemelijkheid. De beroepscommissie oordeelde dat derhalve niet was voldaan aan de vereisten voor het toepassen van dwangbehandeling als bedoeld in artikel 46d, aanhef en onder a, van de Pbw. In de nu voorliggende mededeling tot toepassing van a-dwangbehandeling van 13 oktober 2015 is het volgende vermeld:

“Gezien het psychiatrisch beeld dat op u van toepassing is, bestaat de mogelijkheid dat, naar het oordeel van de psychiater, zonder bovengenoemde geneeskundige behandeling het gevaar dat de stoornis van uw geestesvermogens doet veroorzaken,

niet binnen een redelijke termijn kan worden weggenomen”.

Naar het oordeel van de beroepscommissie is wederom niet voldaan aan de vereisten voor het toepassen van een a-dwangbehandeling, omdat de enkele mogelijkheid dat het gevaar niet binnen een redelijke termijn kan worden weggenomen, onvoldoende is voor het toepassen van de a-dwangbehandeling. Op grond van artikel 46d, aanhef en onder a, van de Pbw dient aannemelijk te zijn dat zonder de geneeskundige behandeling voornoemd gevaar niet binnen een redelijke termijn kan worden weggenomen. Dat dit in het geval van klager aannemelijk is, is niet door de directeur aangevoerd en ook overigens niet gebleken. Reeds hierom zal de beroepscommissie het beroep gegrond verklaren en de bestreden beslissing vernietigen. De overige door klager aangevoerde gronden kunnen derhalve onbesproken blijven.

De beroepscommissie acht termen aanwezig voor toekenning van een tegemoetkoming aan klager en stelt de hoogte daarvan vast op € 25,=. Dat is minder dan in vergelijkbare zaken gebruikelijk is, omdat aan de beslissing tot a-dwangbehandeling geen feitelijke uitvoering is gegeven.

Zaaknummer:

15/2442/GA en 15/2577/GA

Datum uitspraak:

31 december 2015

Beroepscommissie:

Stolwerk, mr. M.J.

Bunt, prof.dr. H.G. van de

Rutten, mr. M.A.G.
Maes, mr. H.M.J.D. (secr.)

Beklagcommissie:

Beklagcommissie bij de penitentiaire inrichting (p.i.) Vught.

Trefwoorden:

Post; Onderzoek aan lichaam en kleding ; Ontvankelijkheid materieel

Artikelen:

Pbw art. 29 en 36; EVRM art. 8

Samenvatting:

Niet aannemelijk dat sprake is geweest van een weigering van de directeur om een poststuk van klager te verzenden. Beroep in zoverre ongegrond. Visiteren voor en na verlaten van de inrichting levert geen schending op van art. 8 EVRM. Hetgeen door het EHRM inzake Milka v. Polen is overwogen, is in dit geval niet toepassing nu klager in de EBI verbleef. Daarom sprake van algemene regel in huisregels. Beroep eveneens ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Ten aanzien van onderdeel a:
Uit hetgeen ter zitting naar voren is gebracht en uit de stukken wordt niet aannemelijk dat hier sprake is van een beslissing van de directeur om de verzending van een poststuk te weigeren. De omstandigheid dat klager zijn brief heeft aangepast naar aanleiding van een gesprek met het afdelingshoofd over de inhoud van die brief, waarna die brief overigens is verzonden, is daarvoor onvoldoende. Hetgeen in beroep naar voren is gebracht kan daarom niet leiden tot een ander oordeel dan dat van de

Beklagcommissie. De uitspraak van de Beklagcommissie zal daarom worden bevestigd, met aanvulling van de gronden.

Ten aanzien van onderdeel b:

In artikel 6.4 van de huisregels van de EBI is (onder meer) bepaald dat onderzoek aan lichaam en kleding (visitering) in elk geval plaatsvindt bij binnenkomst en verlaten van de inrichting. Dat is een voor alle zich in die inrichting bevindende gedetineerden geldende algemene regel. Tegen een dergelijke algemene regel staat geen rechtsmiddel open, behoudens het geval van strijd met hogere wet- of regelgeving dan wel een eenieder verbindende bepaling van een in Nederland geldend verdrag.

Ten aanzien van het visiteren geldt dat de Pbw noch andere (hogere) wet- of regelgeving strijdig is met deze bepaling. Dat kan daarom geen reden opleveren voor een gegrondverklaring van het beroep.

Door en namens klager is aangevoerd dat het visiteren een schending op zou leveren van artikel 8 van het EVRM. Daartoe is namens klager verwezen naar de uitspraak van het EVRM inzake Milka v. Polen (App.nr. 14322/12).

De beroepscommissie stelt voorop dat in artikel 8 van het EVRM (mede) is bepaald dat inbreuken op het daarin opgenomen recht zijn toegestaan mits deze een wettelijke basis hebben. Zoals hiervoor reeds is overwogen is een dergelijke basis aanwezig.

De beroepscommissie acht de overwegingen van het EVRM in de zaak Milka v. Polen in dit geval niet van toepassing. In die zaak betrof het de (regelmatige) visitatie van

een gedetineerde die in een normaal detentieregime verbleef, welke omstandigheid het Hof uitdrukkelijk heeft meegewogen, zoals kan blijken uit rechtsoverweging 48 van de hiervoor gemelde uitspraak. Klager verbleef evenwel in de EBI, een inrichting bedoeld voor gedetineerden die extreem vluchtgevaarlijk zijn dan wel bij ontvluchting een onaanvaardbaar hoog maatschappelijk risico opleveren. Gelet daarop moet worden geoordeeld dat de bepaling omtrent het visiteren in de huisregels van de EBI geen strijd oplevert met artikel 8 van het EVRM. Hetgeen in beroep is aangevoerd kan daarom niet leiden tot een ander oordeel dan dat van de Beklagcommissie. Het beroep zal daarom ongegrond worden verklaard en ook deze uitspraak van de Beklagcommissie zal worden bevestigd met aanvulling van gronden

Zaaknummer:

15/2979/GA

Datum uitspraak:

22 december 2015

Beroepscommissie:

Pol, mr. U. van de
Brand, J.G.A. van den
Burke, U.P.
Blankenspoor, mr. S. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij de locatie
Hoogvliet.

Trefwoorden:

Disciplinaire straffen aanleiding;
Disciplinaire straffen procedureel;
Ontvankelijkheid materieel;

Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

Pbw art. 50, 51, 60

Samenvatting:

Ook het niet aangezegde verslag kan aan de oplegging van de disciplinaire straf ten grondslag gelegd worden, nu beide verslagen betrekking hebben op hetzelfde incident waarbij klager betrokken was en hij derhalve op de hoogte kon zijn van het feit dat zijn betrokkenheid kon leiden tot disciplinaire bestraffing. Beroep ongegrond. De beslissing om klager, met een gegipt been, naar aanleiding van het incident geen gebruik meer te laten maken van de lift is onredelijk en onbillijk. Beroep gegrond, klager alsnog ontvankelijk in beklag en beklag gegrond. Tegemoetkoming € 25,=.

Rechtsoverwegingen:

Voor zover namens klager wordt geklaagd over de gevoerde procedure bij de Beklagcommissie gaat de beroepscommissie hieraan voorbij nu het beklag in beroep opnieuw ten gronde wordt beoordeeld.

Ten aanzien van onderdeel a. overweegt de beroepscommissie als volgt.

De beroepscommissie stelt vast dat aan de opgelegde disciplinaire straf twee schriftelijke verslagen ten grondslag liggen. In het schriftelijk verslag, opgemaakt door rapporteur [...], is beschreven dat klager zijn krukken weggooid en zich in de vechtpartij heeft gemengd. Dit verslag is aan klager medegedeeld. In het andere schriftelijk verslag is onder meer beschreven dat klager, al hinkend, naar een medegedetineerde liep die op

de grond lag en slaande bewegingen maakte richting deze gedetineerde. In laatstgenoemd schriftelijk verslag staat echter uitdrukkelijk vermeld dat dit verslag niet aan klager is medegedeeld. In artikel 50, eerste lid, van de Pbw is bepaald dat, indien een ambtenaar of medewerker constateert dat een gedetineerde betrokken is bij feiten die onverenigbaar zijn met de orde of veiligheid in de inrichting dan wel met de ongestoorde tenuitvoerlegging van de vrijheidsbeneming en het personeelslid voornemens is daarover aan de directeur schriftelijk verslag te doen, deze dit aan de gedetineerde meedeelt. Het schriftelijk verslag heeft derhalve een dagvaardingsfunctie en is om die reden dwingend voorgeschreven.

In de onderhavige situatie liggen er echter twee schriftelijke verslagen aan de disciplinaire straf ten grondslag die betrekking hebben op hetzelfde incident, waarbij klager was betrokken. Slechts één van deze twee verslagen is klager aangezegd. Gelet op de samenhang in het gebeuren, waarop de verslagen betrekking hebben, kon klager op de hoogte zijn van het feit dat zijn betrokkenheid bij het incident zou kunnen leiden tot een disciplinaire bestraffing. De beroepscommissie is van oordeel dat ook het niet aangezegde verslag aan de oplegging van de disciplinaire straf ten grondslag gelegd kan worden.

Hetgeen in beroep is aangevoerd kan naar het oordeel van de beroepscommissie niet tot een andere beslissing leiden dan die van de Beklagcommissie. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard. Ten aanzien van onderdeel b. overweegt de beroepscommissie als volgt.

Uit de onderliggende stukken maakt de beroepscommissie op dat de medische dienst heeft geadviseerd over de noodzaak tot het gebruik van de lift, maar dat de beslissing door de directeur is genomen. Er is derhalve sprake van een door of namens de directeur jegens klager genomen beslissing op grond van artikel 60, eerste lid, van de Pbw. De beroepscommissie zal de uitspraak van de Beklagcommissie vernietigen en klager alsnog ontvankelijk verklaren in zijn beklag.

De beroepscommissie stelt het volgende vast. Klagers been zat in het gips vanwege een gescheurde achillespees, waardoor hij op krukken liep. Aan klager werd daarom de gelegenheid geboden om gebruik te maken van de lift. Naar aanleiding van het incident van 13 juni 2015 werd klager deze gelegenheid plotseling niet meer geboden, nu van een medische noodzaak geen sprake was. Naar het oordeel van de beroepscommissie is deze beslissing gegeven de beperkingen die klager ondervond aan te merken als onredelijk en onbillijk. De beroepscommissie zal het beklag derhalve gegrond verklaren. Zij zal aan klager een tegemoetkoming toekennen.

Zaaknummer:

15/1486/GA (eindbeslissing)

Datum uitspraak:

18 december 2015

Beroepscommissie:

Stolwerk, mr. M.J.
Kalmthout, prof.dr. A.M. van
Plaisir, MSc J.
Groeneveld, mr. F.A. (secr.)

Trefwoorden:

Dwangmedicatie; Behandelplan;
Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

Pbw art. 46a t/m 46e

Samenvatting:

Behandelplan noch andere stukken overgelegd waaruit blijkt dat in behandelplan is voorzien in mogelijkheid dwangbehandeling. Niet vast te stellen of beslissing dwangbehandeling grondslag vindt in behandelplan. Derhalve staat niet vast dat beslissing voldoet aan wet. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 50,=.

Rechtsoverwegingen:

De beroepscommissie heeft in haar tussenbeslissing van 24 september 2015 overwogen dat de bestreden beslissing tot toepassing van a-dwangbehandeling moet worden aangemerkt als een verlengingsbeslissing als bedoeld in artikel 46e, vijfde lid, van de Pbw, omdat deze is genomen binnen zes maanden na de beëindiging van de voorgaande a-dwangbehandeling (die in het PPC van de p.i. Amsterdam Over-Amstel was gestart). Voorts is besloten dat de beroepscommissie om proceseconomische redenen als eerste en enige instantie over de zaak zal beslissen. De directeur heeft – ten onrechte – gemeend dat zijn beslissing een nieuwe ‘eerste’ beslissing tot a-dwangbehandeling, als bedoeld in artikel 46e, eerste lid, van de Pbw, betrof en heeft bij het voorbereiden van zijn beslissing dan ook – wederom ten onrechte – de procedure gevolgd die past bij een ‘eerste’ beslissing

tot a-dwangbehandeling. Voor een verlengingsbeslissing gelden evenwel (gedeeltelijk) andere eisen en procedurevoorschriften dan voor een ‘eerste’ beslissing tot toepassing van a-dwangbehandeling.

Niets afdoende aan het vorenstaande overweegt de beroepscommissie dat a-dwangbehandeling ingevolge artikel 46c, aanhef en onder a, van de Pbw in verbinding met artikel 46d, aanhef en onder a, van de Pbw alleen kan plaatsvinden als hierin is voorzien in het behandelplan. Het behandelplan vormt dus altijd de grondslag voor een beslissing tot het toepassen van een a-dwangbehandeling, of het nu gaat om een ‘eerste’ beslissing of een verlengingsbeslissing.

In eerdere uitspraken (waaronder RSJ 2 april 2014, 13/3550/GA (tussenbeslissing)) heeft de beroepscommissie opgesomd (onder a. tot en met g.) welke informatie aan haar dient te worden verstrekt ten behoeve van haar beoordeling van een bestreden directeursbeslissing tot het toepassen van een a-dwangbehandeling. In haar tussenbeslissing heeft de beroepscommissie geoordeeld dat niet alle informatie als opgesomd in bovenstaande uitspraak was overgelegd en dat zij zich daardoor onvoldoende ingelicht achtte om op het beroep te beslissen. Meer in het bijzonder ontbrak informatie waaruit blijkt dat in het behandelplan van klager is voorzien in de mogelijkheid om, indien noodzakelijk, ten aanzien van hem een a-dwangbehandeling (met medicatie) toe te passen (onderdeel a. van de opsomming zoals vermeld in RSJ 2 april 2014, 13/3550/GA (tussenbeslissing)). Om deze

reden heeft de beroepscommissie in haar tussenbeslissing de directeur opgedragen (de noodzakelijke onderdelen van) klagers behandelplan te overleggen.

Bij schrijven van 30 oktober 2015 heeft de directeur meegedeeld dat het behandelplan niet aan de beroepscommissie zal worden verstrekt, omdat voor de verstrekking van het behandelplan volgens hem in dit geval een wettelijke grondslag ontbreekt. Nu de beroepscommissie geen kennis kan nemen van het behandelplan en de directeur geen andere stukken in de procedure heeft gebracht waarin duidelijk staat dat in klagers behandelplan is voorzien in de mogelijkheid om, indien noodzakelijk, ten aanzien van klager een a-dwangbehandeling (met medicatie) toe te passen, kan niet worden vastgesteld dat de bestreden verlengingsbeslissing tot toepassing van a-dwangbehandeling haar grondslag vindt in het behandelplan. Daardoor staat niet vast dat de bestreden beslissing voldoet aan de wet, meer in het bijzonder aan de dwingende bepalingen van artikel 46c, aanhef en onder a, van de Pbw in verband met artikel 46d, aanhef en onder a, van de Pbw. Reeds om deze reden zal de beroepscommissie het beroep gegrond verklaren en de bestreden beslissing van de directeur vernietigen.

Nu de rechtsgevolgen van de bestreden beslissing niet meer ongedaan gemaakt kunnen worden ziet de beroepscommissie aanleiding voor het toekennen van een tegemoetkoming. Zij bepaalt de hoogte van die tegemoetkoming op € 50,=.

Zaaknummer:

14/4759/GA

Datum uitspraak:

16 december 2015

Beroepscommissie:

Bas, mr. C.M. van der Brand, J.G.A. van den Wit, mr. J.A.M. de Gemert, mr. H.S. van (secr.)

Beklagcommissie:

Beklagcommissie bij de locatie Zoetermeer

Trefwoorden:

Urineonderzoek; Disciplinaire straffen aanleiding

Artikelen:

Pbw art. 30, 51

Samenvatting:

Disciplinaire straf opgelegd i.v.m. bijgebruik softdrugs. Beklag gegrond verklaard onder verwijzing naar onderzoek van laboratorium van Gelre Ziekenhuizen. Nadere rapportage door NFI uitgebracht waarin is verwezen naar drie modellen die geen van allen uitgaan van halfwaardetijd van 36 uur. Beroepscommissie acht meest gunstige model voor gedetineerden voor berekening bijgebruik aangewezen, te weten door eerder genoemd laboratorium gehanteerde halfwaardetijd van maximaal 14 dagen vanwege grote individuele verschillen. Op grond hiervan bijgebruik niet aannemelijk. Beroep directeur ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

In de onderhavige zaak is bij vergelijking van twee uitslagen van urinecontroles van klager vastgesteld dat zijn THC/creatinineratio in acht dagen is afgebouwd van 19.4 naar 4.3. De directeur heeft klager vervolgens een straf opgelegd vanwege aannemelijk bijgebruik van softdrugs, van welke straf klager in beklag is gegaan. De Beklagcommissie heeft onder verwijzing naar onderzoek van het Klinisch Farmaceutisch & Toxicologisch Laboratorium (KTFL) van de Gelre Ziekenhuizen overwogen dat bijgebruik van cannabis niet aannemelijk is omdat de THC/creatinineratio pas na uiterlijk veertien dagen behoeft te zijn gehalveerd, en heeft het beklag gegrond verklaard. De directeur is hiervan in beroep gegaan onder verwijzing naar de door de RSJ in uitspraken gehanteerde halfwaardetijd van 36 uur. De urinecontroles van gedetineerden worden thans onderzocht in het KTFL van de Gelre Ziekenhuizen. Dit laboratorium hanteert daarbij, zo valt te lezen in de Nieuwsbrief Drugs of Abuse van april 2014.2, voor het aantonen van bijgebruik van cannabis een halfwaardetijd van veertien dagen, vanwege de grote individuele verschillen. Dat wil zeggen dat de THC/creatinineratio na veertien dagen zeker gehalveerd moet zijn. Het NFI verwijst in het voormelde rapport van 9 september 2015 naar in totaal drie modellen, die geen van alle uitgaan van een halfwaardetijd van 36 uur. Het door het NFI beschreven model met de langste halfwaardetijd hanteert als uitgangspunt dat de THC/creatinineratio na maximaal acht dagen

moet zijn gehalveerd.

Gelet hierop is de beroepscommissie van oordeel dat het voor gedetineerden meest gunstige model voor de berekening van bijgebruik van cannabis is aangewezen, te weten de door het KTFL van de Gelre Ziekenhuizen gehanteerde halfwaardetijd van maximaal veertien dagen. De beroepscommissie stelt op grond hiervan vast dat in het onderhavige geval bijgebruik van cannabis niet aannemelijk is.

Met deze beslissing wijkt de beroepscommissie af van eerdere beslissingen ten aanzien van bijgebruik van cannabis die zijn gebaseerd op een halfwaardetijd van 36 uur.

De beroepscommissie geeft de directeur in overweging bij verzoeken met betrekking tot de waardebeoordeling van een urinecontrole in de toekomst de resultaten van daaraan voorafgaande urinecontroles van de betrokken gedetineerde mee te zenden aan het KTFL van de Gelre Ziekenhuizen, vergezeld van de vraag of bijgebruik van cannabis aannemelijk is.

De beroepscommissie zal het beroep van de directeur ongegrond verklaren en de uitspraak van de Beklagcommissie bevestigen met wijziging van de gronden.

Zaaknummer:

15/2880/GA

Datum uitspraak:

7 december 2015

Beroepscommissie:

Holten, mr. A. van der
Rutten, mr. M.A.G.

Schagen, J.
Jousma, mr. S. (secr.)

Beklagcommissie:

Beklagrechter bij de penitentiaire inrichting (p.i.) Almere.

Trefwoorden:

Bewegingsvrijheid binnen de inrichting;
GVM-maatregel

Artikelen:

Pbw art. 60

Samenvatting:

Klager klaagt in het bijzonder over opgelegde toezichtmaatregelen mbt bezoek en individueel luchten. Gelet op GRIP informatie en eigen belangenafweging directeur beslissing niet onredelijk of onbillijk. Situatie van individueel luchten begint na 7 maanden op gespannen voet te staan met artikel 2, lid 4, Pbw en artikel 3 EVRM. Directeur dient bij volgende beslissing alternatieven te overwegen. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Hetgeen klager heeft aangevoerd over het afdoen van zijn klachten door een alleensprekende beklagrechter tevens (oud) officier van justitie, kan, wat daar van zij, niet tot een gegrond verklaring van het beroep leiden. In beroep wordt het beklag opnieuw en ten gronde beoordeeld.

Klager is op 3 december 2014 overgeplaatst vanuit de p.i. Leeuwarden naar de p.i. Almere. Klager heeft een hoog risicoprofiel, hetgeen op grond van het beleid gedetineerden met vlucht- of maatschappelijk risico (circulaire van de Minister van Justitie van 13

oktober 2010 met nr 5645409/10) inhoudt, dat op klager in beginsel enkele specifieke in de circulaire benoemde toezichtmaatregelen toegepast dienen te worden. Volgens vaste jurisprudentie van de beroepscommissie dient de directeur voorafgaande aan zijn beslissing tot het opleggen van de toezichtmaatregelen een eigen belangenafweging te maken.

Klager is in eerste aanleg veroordeeld tot een levenslange gevangenisstraf voor betrokkenheid bij meerdere liquidaties.

Klager wordt verdacht van deelname aan een criminele organisatie. Het hoger beroep in de strafzaak loopt nog.

In de GRIP-rapportages van 2 juli 2013 en 1 juli 2015 wordt een nadere toelichting gegeven op de strafzaak. In beide rapportages wordt geconcludeerd dat klager een vluchtgevaarlijke gedetineerde is die in staat is om hulp van buitenaf te organiseren. Klager beschikt over een groot netwerk van contacten en kan beschikken over grote hoeveelheden geld. In maart 2015 zou klager een bankrekening hebben geopend om vanuit Spanje geld te laten overmaken, ongeveer 260.000 euro.

De beroepscommissie is van oordeel dat de genoemde informatie voldoende grond vormt voor het opleggen van de toezichtmaatregelen met betrekking tot bezoek. De directeur heeft daarbij een eigen belangenafweging gemaakt, door het klager gelet op zijn positieve gedrag toe te staan zijn dochter zonder toezicht te ontmoeten.

Met betrekking tot de toezichtmaatregelen in verband met de luchtmomenten overweegt de beroepscommissie het volgende. Sinds klagers overplaatsing op 3 december 2014 naar de p.i. Almere moet

klager individueel luchten gezien de gebouwelijke situatie van de p.i. Dit betekent dat klager op het moment van de klacht al zeven maanden heeft moeten luchten in een luchtkooi, zonder (in groepsverband) te kunnen bewegen in de open lucht. Deze situatie begint naar het oordeel van de beroepscommissie op gespannen voet te staan met het beginsel van minimale beperkingen zoals neergelegd in artikel 2, vierde lid, van de Pbw en het bepaalde in artikel 3 EVRM dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

De beroepscommissie verwacht dan ook dat de directeur bij (een) volgende beslissing(en) tot verlenging van de toezichtmaatregelen op dit punt uitdrukkelijk alternatieven gaat overwegen. Het is de beroepscommissie overigens niet bekend of een overplaatsing naar een andere p.i. waar de gebouwelijke situatie het luchten op een reguliere wijze niet in de weg staat tot de mogelijkheden behoort en of klager dit wenst. Voor nu kan de beslissing de toets van de redelijkheid en billijkheid nog doorstaan en zal het beroep ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

15/2711/GA

Datum uitspraak:

3 december 2015

Beroepscommissie:

Bas, mr. C.M. van der Benthem, R. van Brand, J.G.A. van den

Blankenspoor, mr. S. (secr.)

Trefwoorden:

Dwangmedicatie

Artikelen:

Pbw art. 46a t/m 46e

Samenvatting:

Behandeling met antipsychotica is aangewezen om klagers psychose te behandelen; behandeling met Lorazepam volstaat niet. Beslissing tot toepassing van a-dwangbehandeling voor de duur van drie maanden niet onredelijk of onbillijk. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Vanwege het ingrijpende karakter van de dwangbehandeling is in artikel 46e, tweede lid, van de Pbw bepaald dat de directeur daarvoor een verklaring van de behandelend psychiater moet overleggen, alsmede een verklaring van een psychiater die de gedetineerde daartoe kort tevoren heeft onderzocht maar niet bij diens behandeling betrokken was. Uit deze verklaringen dient te blijken dat de gedetineerde is gestoord in zijn geestvermogens en dat a-dwangbehandeling is aangewezen. Alvorens de beslissing tot a-dwangbehandeling is genomen, heeft de directeur advies ingewonnen bij de behandelend psychiater van klager en bij een psychiater die niet bij klagers behandeling betrokken is, maar klager kort tevoren heeft onderzocht. Uit die adviezen komt naar voren komt dat bij klager sprake is van een persisterende paranoïde psychose. Door het hieruit voortvloeiende gedrag vormt klager een gevaar voor zijn omgeving

en voor zichzelf. Klager plakt regelmatig het luikje van zijn cel af. Hij perforeerde met ijzerdraad een lippenstifthouder om daarmee vervolgens een brandplek op het raam te branden. Een geleend aardappelschilmesje verstopte klager onder zijn bed en van de hoes van het matras heeft hij een hemd gemaakt. Klager weigert adequate medische behandeling en gebruikt medicatie wanneer het hem uitkomt.

De niet bij klagers behandeling betrokken psychiater heeft geadviseerd eerst de dosis Lorazepam te verhogen alvorens tot dwangbehandeling over te gaan, op grond waarvan het door klager ingediende schorsingsverzoek werd toegewezen. Klagers behandelend psychiater benadrukt dat behandeling met Lorazepam niet volstaat; behandeling met antipsychotica is noodzakelijk om het gevaar te doen afnemen.

Uit de onderliggende stukken en het verhandelde ter zitting maakt de beroepscommissie op dat behandeling met Lorazepam niet volstaat en dat behandeling met antipsychotica is aangewezen om klagers psychose te behandelen.

Gelet op het vorenstaande acht de beroepscommissie aannemelijk geworden dat klager een psychiatrische stoornis heeft, dat hij vanuit die stoornis gevaar als bedoeld in artikel 46a van de Pbw veroorzaakt en dat, zonder een geneeskundige behandeling, het gevaar dat de stoornis van zijn geestvermogens klager doet veroorzaken niet binnen een redelijke termijn kan worden weggenomen. Tevens is het voor de beroepscommissie aannemelijk geworden dat de gekozen dwangbehandeling voldoet aan de eisen

van proportionaliteit, subsidiariteit en doelmatigheid. De beslissing van de directeur om bij klager een dwangbehandeling als bedoeld in artikel 46d, aanhef en onder a, van de Pbw voor de duur van drie maanden toe te passen kan derhalve niet worden aangemerkt als onredelijk en onbillijk. Het beroep zal dan ook ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

15/3045/GB (wraking)

Datum uitspraak:

3 november 2015

Beroepscommissie:

Jörg, mr. N.
Maanicus, mr. R.M.
Mulder, mw.mr.drs. L.C.
Jousma, mr. S. (secr.)

Trefwoorden:

Ontvankelijkheid formeel

Artikelen:

Instellingswet RSJ 2015 art. 31

Samenvatting:

Verzoeker noemt geen lid of namen van de beroepscommissie die hij wil wraken. De omstandigheid dat verzoeker meermalen in het ongelijk is gesteld kan in abstracto geen objectieve rechtvaardiging voor het gevoel van vooringenomenheid betekenen. Bovendien kan hetgeen verzoeker beoogt te bewerkstelligen, een voortvarende behandeling van zijn beroep, niet met een wrakingsverzoek worden bereikt. Verzoeker niet-ontvankelijk in wrakingsverzoek.

Rechtsoverwegingen:

Verzoeker vraagt hem toe te staan aanwezig te zijn bij de behandeling van het onderhavige wrakingsverzoek en daarbij eventueel mondeling zijn verzoek aan te vullen. Dit verzoek, dat niet nader is onderbouwd, zal worden afgewezen nu de wrakingskamer zich voldoende ingelicht acht om op het verzoek te beslissen.

Op grond van artikel 31, eerste lid, van de Instellingswet Raad voor strafrechtstoepassing en jeugdbescherming 2015 kan op verzoek van een der partijen elk van de leden van de beroepscommissie die de betreffende beroepszaak behandelen worden gewraakt op grond van feiten en omstandigheden waardoor de onpartijdigheid schade zou kunnen leiden.

Het beroep met kenmerk 15/3045/GB betreft de beslissing van de selectiefunctionaris tot plaatsing van verzoeker in de afdeling beheersproblematische gedetineerden van de p.i. Vught. Dat beroep is nog in behandeling bij de beroepscommissie als bedoeld in artikel 73, eerste lid, van de Penitentiaire beginselenwet.

Verzoeker vraagt in eerste instantie wraking van de Raad voor strafrechtstoepassing en jeugdbescherming.

In de nadere reactie van 21 oktober 2015 wordt toegelicht dat het wrakingsverzoek is gericht tegen de beroepscommissie die het beroep van verzoeker behandelt. De bedoeling van het wrakingsverzoek is dat de beroepscommissie voortvarend handelt, daarbij oog hebbend voor de belangen van verzoeker, waarbij specifiek geldt dat verzoeken van verzoeker nu al

meermalen ongegrond zijn verklaard als gevolg van het voortschrijden van de tijd en verzoeker daar in de thans lopende beroepsprocedure ook voor vreest. De wrakingskamer stelt vast dat verzoeker wederom geen lid of leden van de beroepscommissie noemt die hij wil wraken. De in het wrakingsverzoek tot uiting komende wens dat zaken voortvarend en met oog voor de belangen van klagers worden behandeld, wordt door de Raad voor strafrechtstoepassing en jeugdbescherming geheel onderschreven en behoort tot zijn beleid. De omstandigheid dat verzoeker meermalen in het ongelijk is gesteld kan in abstracto geen objectieve rechtvaardiging voor het gevoel van vooringenomenheid betekenen. De beroepscommissie heeft nog niet eerder een beroep betreffende overplaatsing van verzoeker behandeld. De beslissingen waar verzoeker naar verwijst zijn van de voorzitter van de beroepscommissie geweest in het kader van schorsingsverzoeken betreffende beslissingen van de directeur van de penitentiaire inrichting. Gelet op het vorenstaande dient verzoeker niet-ontvankelijk in zijn wrakingsverzoek te worden verklaard.

Zaaknummer:

15/3820/GV

Datum uitspraak:

10 december 2015

Beroepscommissie:

Pol, mr. U. van de
Boone, mr. M.
Rossem-Broos, mr. R.S.T. van
Kokee, R. mr. (secr.)

Trefwoorden:

Verlof strafonderbreking

Artikelen:

Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting, art. 34

Samenvatting:

Sprake van een sociaal probleem rond de zwangerschap van klagers partner. Mogelijk een gevaarlijke situatie voor het ongeboren kind. Strafonderbreking noodzakelijk in het belang van het ongeboren kind teneinde de partner bij te staan en voorzieningen te treffen voor hervatting detentie. Beroep gegrond en opdracht nieuwe beslissing.

Rechtsoverwegingen:

Klager ondergaat een vervangende hechtenisstraf tenuitvoerlegging taakstraf van 122 dagen. Klagers einddatum valt op of omstreeks 28 januari 2016.

Op grond van artikel 34 van de Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting (hierna: de Regeling) kan strafonderbreking worden verleend wegens zodanig bijzondere omstandigheden in de persoonlijke sfeer dat niet kan worden volstaan met een andere vorm van verlof. Klager verzoekt om strafonderbreking om zijn zwangere partner bij te staan tijdens de zwangerschap en bevalling.

Uit de stukken, waaronder het advies van de medisch adviseur van het BIMA van 6 november 2015 en het advies van de directeur van de p.i. Lelystad van 12 november 2015 komt naar voren dat sprake is van een sociaal probleem rondom de zwangerschap van klagers partner. Zij heeft een slecht netwerk en kan onvoldoende

steun vinden bij haar familie. Zij houdt hulp af, ervaart veel stress, kan voedsel slecht binnenhouden, waardoor mogelijk een gevaarlijke situatie kan ontstaan voor het ongeboren kind. Uit de stukken komt naar voren dat verschillende hulpverlenende instanties zijn ingeschakeld. Niettemin acht de beroepscommissie het in het belang van het ongeboren kind dat ook klager in staat wordt gesteld zijn partner in deze periode bij te staan. De aard en duur van de detentie verzetten zich hier ook niet tegen. Derhalve is er naar het oordeel van de beroepscommissie sprake van een noodzaak om aan klager strafonderbreking te verlenen van enige duur, die naast het verlenen van bijstand aan zijn partner hem in staat zal stellen thuis de nodige voorzieningen te treffen voor het hervatten van de detentie. Het beroep zal daarom gegrond worden verklaard. De uitspraak van de Staatssecretaris zal worden vernietigd en de Staatssecretaris zal worden opgedragen binnen een termijn van een week een nieuwe beslissing te nemen met inachtneming van deze uitspraak. De beroepscommissie acht geen termen aanwezig voor het toekennen van een tegemoetkoming aan klager.

Zaaknummer:

15/3210/TA

Datum uitspraak:

15 januari 2016

Beroepscommissie:

Nat, mr. M.M. van der Kalmthout, prof.dr. A.M. van Rutten, mr. M.A.G. Gemert, mr. H.S. van (secr.)

Beklagcommissie:

Beklagcommissie bij FPC
Oostvaarderskliniek te Almere

Trefwoorden:

Ontvankelijkheid materieel;
Bewegingsvrijheid afzondering
en separatie; Bewegingsvrijheid
afdelingsarrest

Artikelen:

Bvt art. 33, 34, 57

Samenvatting:

Gelet op wijze tenuitvoerlegging
afzondering en afdelingsarrest waarbij
klager 4 uur op de groep kon verblijven,
is feitelijk sprake van afdelingsarrest.
Klager door andere verpleegden
aangewezen als schrijver van teksten
op een op afdeling opgehangen foto
en soortgelijke foto's en teksten
aangetroffen op klagers kamer.
Afdelingsarrest niet onredelijk of
disproportioneel. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Gelet op het verhandelde ter zitting
en de inhoud van de schriftelijke
verslagen van 7 mei 2015, acht
de beroepscommissie aannemelijk
geworden dat klager die dag
daadwerkelijk een mobiele telefoon
in zijn bezit had. Reeds hierom heeft
de directeur in redelijkheid kunnen
beslissen om aan klager een disciplinaire
straf van opsluiting in een strafcel op te
leggen. Of klager ook de eigenaar was
van de telefoon in kwestie, is hiervoor
niet relevant.

Gelet op het voorgaande zal het beroep
van de directeur gegrond worden
verklaard en zal de uitspraak van de
Beklagcommissie worden vernietigd. Het

beklag zal alsnog ongegrond worden
verklaard.

Zaaknummer:

15/2433/TA en 15/2523/TA

Datum uitspraak:

23 december 2015

Beroepscommissie:

Urbanus, mr. G.L.M.
Bos, drs. W.A.Th.
Maanicus, mr. R.M.
Kokee, R. mr. (secr.)

Beklagcommissie:

Beklagcommissie bij de FPC Dr. S. van
Mesdag

Trefwoorden:

Activiteiten

Artikelen:

Bvt art. 43 lid 1,56

Samenvatting:

Recht op luchten geldt ook op dag
verlaten inrichting voor bijwonen van
zitting. Inspanningsverplichting. Zonodig
compenseren met extra luchtmoment
op volgende dag als luchten om
organisatorische reden niet mogelijk is.
Beroep hoofd inrichting ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

De beroepscommissie komt tot het
oordeel dat de Beklagcommissie op
goede gronden en met juistheid op het
beklag heeft beslist. Het beroep zal in
zoverre ongegrond worden verklaard.
c.

Op grond van artikel 43, eerste lid,
van de Bvt heeft de verpleegde recht

op verblijf in de buitenlucht gedurende tenminste een uur per dag. Dit recht op luchten is naar het oordeel van de beroepscommissie zo fundamenteel dat de inrichting extra inspanningen dient te verrichten om een verpleegde niet te beperken in dit recht. Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen mag het voorkomen dat een verpleegde niet in de gelegenheid kan worden gesteld om te luchten. In het geval een verpleegde de inrichting moet verlaten voor het bijwonen van een zitting, blijft op het hoofd van de inrichting de zorgplicht rusten dat klager zijn recht om te luchten die dag kan effectueren. Het komt er dan op aan welke inspanningen de directeur (nog) heeft kunnen verrichten teneinde klager alsnog in de gelegenheid te stellen te luchten. Klager is op 22 december 2014 om 9.40 uur opgehaald door DV&O voor het bijwonen van een RSJ-zitting en om 21.30 uur weer retour gebracht. De beroepscommissie is van oordeel dat de directeur klager die ochtend de gelegenheid had moeten bieden te luchten. Voor zover dat om organisatorische redenen niet mogelijk was, had de directeur dienen te overwegen klager te compenseren, bijvoorbeeld door het aanbieden van een extra luchtmoment de daaropvolgende dag. Het beroep van de directeur zal daarom ongegrond worden verklaard.

e.
Hetgeen in beroep is aangevoerd kan naar het oordeel van de beroepscommissie niet tot een andere beslissing leiden dan die van de Beklagcommissie. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

15/2560/TA

Datum uitspraak:

15 december 2015

Beroepscommissie:

Jörg, mr. N.
Schaap-Meulemeester, mr. C.A.M.
Wouda, drs. J.E.
Bevaart, mr. E.W. (secr.)

Beklagcommissie:

Beklagcommissie bij FPC De Kijvelanden te Poortugaal.

Trefwoorden:

Ontvankelijkheid formeel;
Ontvankelijkheid materieel

Artikelen:

Bvt art. 58, lid 5; EVRM art. 5; Europese Gevangenisregels artt. 18.1 en 32.2

Samenvatting:

a en b: niet aannemelijk dat klager zodanige pijn en fysiek ongemak had dat hij niet eerder dan 1 maand na gebeurtenis beklag heeft kunnen indienen. c: recht op veiligheid van de persoon ziet niet op algemene gebouwelijke veiligheid van een p.i., of tbs-inrichting. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

a. en b. De Beklagcommissie heeft niet onderzocht of de termijnoverschrijding voor het indienen van beklag verschoonbaar is te achten. Klager heeft in beroep niet aannemelijk gemaakt dat sprake was van een zodanige pijn en fysiek ongemak dat hij niet eerder dan op 19 mei 2015 beklag heeft kunnen

indienen over de val op 21 april 2015 en de wijze van vervoer naar het ziekenhuis op 23 april 2015. Klager had desnoods een personeelslid kunnen vragen een klachtformulier voor hem in te vullen of een advocaat kunnen inschakelen. Het beroep zal derhalve in zoverre ongegrond worden verklaard, met aanvulling van de gronden.

c. Hetgeen in beroep is aangevoerd kan niet leiden tot een andere beslissing dan die van de Beklagcommissie. Naar het oordeel van de beroepscommissie ziet het in artikel 5 EVRM neergelegde recht op - onder meer - veiligheid van de persoon niet op de door klager bedoelde algemene gebouwelijke veiligheid van een penitentiaire inrichting of tbs-inrichting. Artikel 18.1 van de EPR ziet op de verblijfsruimten van justitiabelen. Bovendien hebben de EPR uitsluitend de status van aanbeveling en kunnen er geen individuele rechten aan deze regels worden ontleend. Het beroep zal in zoverre eveneens ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

15/2555/TA

Datum uitspraak:

15 december 2015

Beroepscommissie:

Jörg, mr. N.

Schaap-Meulemeester, mr. C.A.M.

Wouda, drs. J.E.

Bevaart, mr. E.W. (secr.)

Trefwoorden:

Bewegingsvrijheid afdelingsarrest;

Ontvankelijkheid materieel

Artikelen:

Bvt art. 33

Samenvatting:

Geen sprake van afdelingsarrest. Klager is o.g.v. in behandelingsplan opgenomen faseplan beperkt in zijn bewegingsvrijheid. Geen sprake van een verdere beperking dan in behandelingsplan is opgenomen. Beroep hoofd inrichting gegrond, klager alsnog niet-ontvankelijk in beklag.

Rechtsoverwegingen:

Volgens vaste jurisprudentie van de beroepscommissie (vlg. RSJ 22 juni 1998, C 98/47, RSJ 9 januari 2003, 02/2052/TA, RSJ 24 augustus 2005, 05/1384/TA)

is sprake van een beperking in de bewegingsvrijheid als bedoeld in artikel 33 Bvt, als een verpleegde wordt beperkt in de bewegingsvrijheid die hij volgens de huisregels of zijn verplegings- en behandelingsplan heeft, zolang het verplegings- en behandelingsplan op het punt van de bewegingsvrijheid van de verpleegde niet is gewijzigd.

Volgens het faseplan zijn er vier fasen met betrekking tot begeleiding van klager, waarbij fase 4 staat voor onbegeleide bewegingsvrijheid in de inrichting en fase 1 voor door het team begeleide bewegingsvrijheid in de inrichting.

Vast staat verder dat klager van fase 4 is teruggeplaatst naar fase 1. De bewegingsvrijheid binnen fase 1 is niet beneden het wettelijk minimum.

Klager is op grond van zijn verplegings- en behandelingsplan beperkt in zijn bewegingsvrijheid binnen de inrichting. Er is geen sprake geweest

van een verdere beperking van klagers bewegingsvrijheid dan in zijn verplegings- en behandelingsplan is opgenomen.

De terugplaatsing van fase 4 (onbegeleid door inrichting) naar fase 1 (begeleid door inrichting) kan daarom niet worden aangemerkt als afdelingsarrest als bedoeld in artikel 33 Bvt. Klager kan daarom niet worden ontvangen in het beklag. Aan een beoordeling of klager in fase 1 of fase 2 geplaatst had moeten worden kan daarom niet worden toegekomen. De uitspraak van de Beklagcommissie kan dus niet in stand blijven.

Het beroep zal derhalve gegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

15/2598/TA en 15/2629/TA

Datum uitspraak:

15 december 2015

Beroepscommissie:

Jörg, mr. N.
Schaap-Meulemeester, mr. C.A.M.
Wouda, drs. J.E.
Bevaart, mr. E.W. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagrechter bij FPC Van der Hoeven
Kliniek te Utrecht.

Trefwoorden:

Bewegingsvrijheid afzondering en
separatie; Urineonderzoek

Artikelen:

EVRM art. 8

Samenvatting:

Mededelingen over klager in ochtendbulletins gaan over geconstateerde toestand die afwijkt van wat volgens het uc-beleid over klagers situatie en verblijfplaats mocht worden verwacht. Orde- en veiligheidsbelang weegt op tegen belang van respecteren van klagers privacy. Beroepen ongegrond

Rechtsoverwegingen:

Op grond van artikel 2 Bvt dient de tenuitvoerlegging van de tbs zoveel mogelijk dienstbaar te worden gemaakt aan de behandeling van de tbs-gestelde en aan de voorbereiding op diens veilige en verantwoorde terugkeer in de samenleving. De beroepscommissie begrijpt uit het verweer van de inrichting in beklag en beroep het volgende. De inrichting neemt bij deze wettelijke opdracht veiligheidsaspecten (de veiligheid van de betrokken verpleegde en van anderen, de algemene veiligheid en de handhaving van de orde en veiligheid in de inrichting), behandelingsaspecten en rechtspositionele aspecten in acht. Voor de uitvoering van die opdracht hanteert de inrichting een behandelfilosofie met als doelstelling de patiënt (zijn) verantwoordelijkheidsgevoel (terug) te geven. Het uiteindelijke doel van de behandeling is dat de patiënt in staat is aan het maatschappelijk leven deel te nemen zonder een gevaar voor anderen te vormen. Om dit te bereiken is eigen inzet van de patiënt essentieel, maar even belangrijk is dat de patiënt medewerking en steun wordt verleend door medewerkers van de inrichting en door medepatiënten. Van patiënten wordt daarom niet alleen

verwacht dat zij zich voor hun eigen behandeling inzetten, maar ook een bijdrage leveren aan een veilig leef- en behandelingsklimaat en daarmee medeverantwoordelijkheid dragen voor de veiligheid binnen en buiten de inrichting. Daarvoor is volgens de inrichting nodig dat patiënten tijdig en adequaat informatie krijgen die bijdraagt aan een juist beeld van een patiënt en zijn actuele gemoedstoestand. Deze informatie is relevant voor het tijdig kunnen interveniëren om escalaties en incidenten te voorkomen. In het kader van de behandeling zijn de orde en veiligheid in de inrichting een gezamenlijke verantwoordelijkheid waarbij medewerkers en patiënten elkaar kunnen aanspreken op basis van gelijke en juiste informatie, waarbij geldt dat onjuiste informatie gerectificeerd moet worden.

Uit eerdere rechtspraak van de beroepscommissie volgt dat het via het ochtendbulletin onder medepatiënten verspreiden van gegevens over een met naam en toenaam genoemde patiënt aan wie een maatregel is opgelegd en van de reden daarvan een niet te rechtvaardigen inbreuk op de privacy als bedoeld in artikel 8, tweede lid, EVRM van die patiënt is (vgl. uitspraak 14/440/TA, 14/442/TA, 14/443/TA en 14/444/TA van 30 juli 2014).

Het beklag van klager heeft betrekking op de mededeling in het ochtendbulletin van 16 september 2014 dat klager een dag eerder heeft geweigerd mee te werken aan de urinecontrole en aan daarmee verband houdende plaatsing op de herstelkamer; dat de inrichting niet is meegegaan in klagers wens naar de separeer te gaan; en dat hij vervolgens

is ingesloten op zijn kamer; voorts op de mededeling in het ochtendbulletin van 17 september 2014 dat klager op 16 september 2014 om 20.30 uur volgens het beleid naar de herstelkamer is gegaan.

Op zichzelf vormen deze mededelingen een schending van klagers privacy. De beroepscommissie moet afwegen of deze schending te rechtvaardigen is. De beroepscommissie vindt deze rechtvaardiging in het belang van het handhaven van de orde en veiligheid in de inrichting. Het niet meewerken aan een urinecontrole raakt de orde en veiligheid in de inrichting. De daarmee verband houdende plaatsing op de eigen kamer wijkt af van het beleid van plaatsing in de herstelkamer in geval van een positieve score bij een urinecontrole, waarmee weigering van medewerking aan een urinecontrole gelijkgesteld wordt. De volgende dag is klager volgens beleid alsnog naar de herstelkamer gegaan.

Dit zijn mededelingen over een geconstateerde toestand die afwijkt van wat volgens het uc-beleid omtrent klagers situatie en verblijfplaats mocht worden verwacht. Er is, anders dan namens klager is gesteld, geen sprake van klikken of van belastende mededelingen.

Gelet op de bovenstaande bijzonderheden waarmee aan het in de inrichting geldende behandelklimaat vorm wordt gegeven – omtrent welk klimaat de beroepscommissie geen oordeel uitspreekt – is de beroepscommissie van oordeel dat het orde- en veiligheidsbelang in deze gevallen opweegt tegen het belang van het respecteren van de privacy van klager.

Beide beroepen zullen derhalve ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

15/2716/TA en 15/2804/TA

Datum uitspraak:

7 december 2015

Beroepscommissie:

Urbanus, mr. G.L.M.
Maanicus, mr. R.M.
Mulder, mw.mr.drs. L.C.
Bevaart, mr. E.W. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagrechter bij FPC De Rooyse Wissel te Venray

Trefwoorden:

Medische verzorging
medicatieverstrekking; Zorgplicht wijze van betrachten

Artikelen:

Bvt art. 41; BW 7:448

Samenvatting:

Verstrekken medicatie uit open verpakking of zonder verpakking betreft wijze betrachten zorgplicht. Informatieplicht ex BW heeft geen betrekking op wijze van verstrekking van door arts voorgeschreven en door personeel uitgereikte medicatie. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Hetgeen in beroep is aangevoerd kan naar het oordeel van de beroepscommissie niet tot een andere beslissing leiden dan die van de beklagrechter. In de onderhavige

zaken is wat betreft de wijze van medicatieverstrekking geen sprake van het niet betrachten, maar van de wijze van betrachten van de medische zorgplicht waartegen ex artikel 56, vierde lid, Bvt geen beklag openstaat. Naar het oordeel van de beroepscommissie is evenmin sprake van schending van artikel 7:488 BW (de beroepscommissie begrijpt: 7: 448 BW, bc), nu daarin voor de hulpverlener, lees arts, een plicht tot informatie over een voorgenomen onderzoek, de voorgestelde behandeling, de ontwikkelingen omtrent het onderzoek, de behandeling en de gezondheidstoestand van de patiënt is neergelegd. Dat artikel heeft dus geen betrekking op de wijze van verstrekking van door de arts voorgeschreven medicatie door het personeel van de inrichting.

Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

15/2357/TA

Datum uitspraak:

4 december 2015

Beroepscommissie:

Maanicus, mr. R.M.
Mulder, mw.mr.drs. L.C.
Bos, drs. W.A.Th.
Gemert, mr. H.S. van (secr.)

Beklagcommissie:

Beklagcommissie Pompestichting, locatie Nijmegen

Trefwoorden:

Bezoek; Verpleging en behandeling

Artikelen:

Bvt art. 35, 37

Samenvatting:

Ernstig gevaar van bezoek van medeverpleegden van resocialisatieafdeling voor klagers (psychische) gezondheid is onvoldoende geconcretiseerd. Niet aannemelijk dat niet had kunnen worden volstaan met toezicht op bezoek. Beroep hoofd inrichting ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Uit artikel 37, derde lid, Bvt volgt dat het hoofd van de inrichting het bezoek van bepaalde personen kan weigeren indien dit noodzakelijk is in verband met een belang als vermeld in artikel 35, derde lid, Bvt.

Door de inrichting is aangevoerd dat het bezoek van twee medeverpleegden, die op de resocialisatieafdeling verbleven, is geweigerd omdat dit bezoek een ernstig gevaar zou vormen voor klagers (psychische) gezondheid. Dit komt overeen met de grond als vermeld in artikel 35, derde lid aanhef en onder c, Bvt.

De beroepscommissie is van oordeel dat ook in beroep het ernstige gevaar dat het bezoek van de medeverpleegden voor klagers (psychische) gezondheid zou vormen onvoldoende is geconcretiseerd. De weigering van de bezoekers, die vooraf ook niet zijn gescreend, lijkt eerder als middel gebruikt te zijn om een door de behandelaars gewenst doel te bereiken. Niet aannemelijk is geworden dat niet volstaan had kunnen worden

met de oplegging van een minder zware beperking te weten: toezicht op het bezoek van de medeverpleegden. De beroepscommissie zal, gelet op het bovenstaande, het beroep van het hoofd van de inrichting ongegrond verklaren en de uitspraak van de Beklagcommissie bevestigen met deels wijziging/aanvulling van de gronden.

Zaaknummer:

15/4028/STA en 15/4029/STA (wraking)

Datum uitspraak:

8 december 2015

Beroepscommissie:

Nat, mr. M.M. van der Bas, mr. C.M. van der Rutten, mr. M.A.G. Groeneveld, mr. F.A. (secr.)

Trefwoorden:

Schorsing procedureel

Artikelen:

Instellingswet Raad voor strafrechtstoepassing en jeugdbescherming 2015 art. 31

Samenvatting:

Geen zwaarwegende aanwijzingen dat schorsingsvoorzitter jegens verzoeker vooringenomenheid koestert. Afwijzing wrakingsverzoek. Verzoeker zal in een volgend verzoek tot wraking van dezelfde voorzitter op dezelfde gronden niet worden ontvangen.

Rechtsoverwegingen:

Verzoeker vraagt om wraking van de voorzitter [...] op de grond dat zij zich in strijd met het bepaalde

in artikel 6 van het EVRM bij de behandeling van schorsingsverzoeken van verzoeker enkel heeft gebaseerd/ baseert op (onjuiste en/of irrelevante) inlichtingen van het hoofd van de inrichting. Verzoeker heeft in zijn verzoekschriften (onder meer) verwezen naar RSJ 10 november 2015, 15/3672/ STA en RSJ 19 november, 15/3753/ STA (schorsing). In die uitspraken heeft de schorsingsvoorzitter volgens verzoeker 'klakkeloos' en zonder nader feitenonderzoek evident onjuiste en irrelevante informatie van het hoofd van de inrichting voor juist aangenomen, waardoor zij in haar uitspraak 'buiten de klacht is getreden' en de aandacht van de daadwerkelijke klacht heeft afgeleid. Volgens verzoeker zijn bovenstaande uitspraken, alsook een aantal uitspraken over andere onderwerpen, door partijdigheid van de voorzitter [...] tot stand gekomen. Hierdoor vormt de schorsingsprocedure volgens verzoeker geen daadwerkelijke bescherming tegen schendingen van zijn rechten en kan deze procedure niet worden aangemerkt als een procedure in de zin van artikel 6 EVRM.

De voorzitter [...] heeft niet in de wraking berust. Het feit dat de schorsingsvoorzitter een aantal schorsingsverzoeken van verzoeker heeft afgewezen, brengt niet zonder meer met zich mee dat de voorzitter partijdig is of dat verzoekers recht op een eerlijk proces geschonden is. Verzoeker heeft geen concrete feiten en omstandigheden aangevoerd die een zwaarwegende aanwijzing vormen voor partijdigheid van de voorzitter. Wraking van de schorsingsvoorzitter is op grond van artikel 31, eerste lid, van de Instellingswet slechts mogelijk op

grond van feiten en omstandigheden waardoor de onpartijdigheid schade zou kunnen leiden.

Voorop staat dat een schorsingsvoorzitter uit hoofde van diens aanstelling wordt vermoed onpartijdig te zijn, tenzij zich uitzonderlijke omstandigheden voordoen die een zwaarwegende aanwijzing opleveren voor het oordeel dat een schorsingsvoorzitter jegens een partij vooringenomenheid koestert, althans dat de bij de verzoeker dienaangaande bestaande vrees objectief gerechtvaardigd is. Indien het gaat om een door de schorsingsvoorzitter gegeven (motivering van een) beslissing, kan de vrees voor vooringenomenheid slechts objectief gerechtvaardigd zijn als in het licht van de feiten en omstandigheden van het geval de schorsingsvoorzitter een beslissing heeft genomen die zo onbegrijpelijk is dat daarvoor redelijkerwijze geen andere verklaring is te geven dan dat deze door vooringenomenheid van de schorsingsvoorzitter is ingegeven. Het is immers niet aan de wrakingskamer om die beslissing inhoudelijk te toetsen en wraking kan niet fungeren als rechtsmiddel tegen onwelgevallige beslissingen.

In het door verzoeker gestelde, alsmede in de door verzoeker genoemde uitspraken van de schorsingsvoorzitter, vindt de wrakingskamer geen zwaarwegende aanwijzingen dat de schorsingsvoorzitter jegens verzoeker vooringenomenheid koestert. De uitspraken waarnaar verzoeker heeft verwezen zijn niet zo onbegrijpelijk dat daarvoor redelijkerwijze geen andere verklaring is te geven dan dat deze door vooringenomenheid van de

schorsingsvoorzitter zijn ingegeven of tot stand zijn gekomen.

Gelet hierop zal de wrakingskamer het wrakingsverzoek afwijzen.

Overigens blijkt dat verzoeker dezelfde schorsingsvoorzitter nu voor de derde keer in een periode van drie maanden op dezelfde gronden wraakt. In RSJ 17 september 2015, 15/3049/STA (waking) heeft de wrakingskamer het wrakingsverzoek niet inhoudelijk beoordeeld, omdat de schorsingsvoorzitter afwezig was en dus niet op verzoekers schorsingsverzoek zou beslissen. In RSJ 17 november 2015, 15/3753/STA (waking) heeft de wrakingskamer het wrakingsverzoek inhoudelijk beoordeeld en – net als nu – afgewezen, omdat er geen zwaarwegende aanwijzingen zijn dat de voorzitter jegens verzoeker vooringenomenheid koestert. Gezien het vorenstaande bepaalt de wrakingskamer dat zij verzoeker niet zal ontvangen in volgende verzoeken tot waking van de schorsingsvoorzitter [...] op dezelfde gronden als voornoemd.

Zaaknummer:

15/2914/JA

Datum uitspraak:

17 december 2015

Beroepscommissie:

Koens, mr. M.J.C.

Boer, J.G.J. de

Rossem-Broos, mr. R.S.T. van

Bruin, mr. S.A.H. de (secr.)

Beklagcommissie:

Beklagcommissie bij de justitiële jeugdinrichting (j.j.i.) Het Keerpunt te

Cadier en Keer

Trefwoorden:

Ontvankelijkheid materieel;

Ordemaatregel tijdelijke overplaatsing;

Ordemaatregel tenuitvoerlegging elders;

Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

Bij art. 1 sub b en g, 27 lid 3, 65 lid 1,

Pbw art. 9 lid 2 sub i.

Samenvatting:

Klager ontvankelijk in klacht

correctieplaatsing op BPG-afdeling

van p.i. Vught, nu plaatsing door liep

t.t.v. indienen klacht en terugkeer

naar j.j.i. de bedoeling was. Plaatsing

tussen volwassen gedetineerden

zonder gepaste behandeling van klager

onredelijk. Duur te lang. Beroep gegrond

en tegemoetkoming € 250,=.

Rechtsoverwegingen:

Klager is - aldus een brief van de

selectiefunctionaris d.d. 9 december

2014 gericht aan de Raad - in overleg

met een selectiefunctionaris van het

gevangeniswezen op grond van artikel

9 lid 2 sub i Penitentiaire beginselenwet

(Pbw) luidende :

“Huizen van bewaring zijn bestemd voor

de opnemings van: i. alle anderen aan

wie krachtens rechterlijke uitspraak of

beschikking of door het openbaar gezag

rechtens hun vrijheid is ontnomen, voor

zover geen andere plaats voor hen is

bestemd of voor zolang opname in de

door hen bestemde plaats niet mogelijk

is.”

geplaatst in de p.i. Vught op de afdeling

BPG. Thans ligt niet ter beoordeling

voor of die plaatsing van klager (die in

het totaal vijf maanden heeft geduurd)

wel op grond van dat of een ander wetsartikel mogelijk is, maar de vraag of de beslissing tot tijdelijke overplaatsing door de directeur wel proportioneel is gelet op enerzijds het gedrag van klager en anderzijds de ingrijpende gevolgen daarvan: geen verdere behandeling tijdens die overplaatsing mogelijk in het kader van de maatregel van plaatsing in een inrichting voor jeugdigen (p.i.j.-maatregel) en tijdelijk langdurig verblijf op een afdeling die tot één van de zwaarste van de p.i. Vught behoort. Op zich kan gezegd worden dat een tijdelijke overplaatsing op zich gelet op de ernst van het incident en de eerdere incidenten (ook op de ITA afdeling in Den Heyacker) gerechtvaardigd zou kunnen zijn. Echter de directeur wist - en heeft er bij zijn beslissing tot tijdelijke overplaatsing ook rekening mee kunnen houden - dat klager overgeplaatst zou worden naar één van de zwaarste afdelingen van p.i. Vught tussen volwassen gedetineerden waar hij geen gepaste behandeling zou kunnen krijgen. Ingevolge artikel 27, derde lid, Bjj, duurt de tijdelijke overplaatsing ten hoogste veertien dagen en de directeur kan deze tijdelijke plaatsing eenmaal voor ten hoogste veertien dagen verlengen. De directeur bij wie de bevoegdheid ligt tot al dan niet overplaatsing heeft die tijdelijke plaatsing ook veel langer laten voortduren dan voornoemd wetsartikel toestaat. Klager heeft weliswaar op 8 mei 2014 een ernstige ordeverstoring veroorzaakt in Het Keerpunt nu hij zichzelf had ingesloten op zijn kamer, de deur had gebarricadeerd, hij verbaal agressief en dreigend was, hetgeen geleid heeft tot inschakeling van het IBT van de p.i. Geerhorst, maar gelet

op de ingrijpende gevolgen voor klager van een tijdelijke overplaatsing naar p.i. Vught had de directeur bij een redelijke afweging van de belangen van de inrichting en die van klager niet tot een dergelijke tijdelijke overplaatsing mogen beslissen en deze ook niet zo lang mogen laten voortduren. Voor wat betreft dit laatste geldt niet alleen dat de wet slechts een maximaal verblijf van vier weken toestaat maar ook dat de directeur van Het Keerpunt pas op 28 juli 2014, ruim 9 weken later, de selectiefunctionaris heeft bericht dat een terugplaatsing naar Het Keerpunt niet in het belang van klagers ontwikkeling zou zijn. Uit het dossier blijkt overigens dat klager vervolgens bijna twee maanden later, te weten op 21 september 2014, is geplaatst in de FPC Oostvaarderskliniek te Almere.

Gezien het voorgaande acht de beroepscommissie het beroep gegrond. Nu klager inmiddels in vrijheid is gesteld, volstaat de beroepscommissie met een vernietiging van de bestreden beslissing. In aanmerking genomen dat de rechtsgevolgen van de bestreden beslissing niet meer ongedaan zijn te maken, komt klager een tegemoetkoming toe.

De beroepscommissie stelt deze vast op € 250,=.

Zaaknummer:

15/2307/JA

Datum uitspraak:

10 december 2015

Beroepscommissie:

Koens, mr. M.J.C.

Boer, J.G.J. de

Rossem-Broos, mr. R.S.T. van
Bruin, mr. S.A.H. de (secr.)

Beklagcommissie:

Beklagcommissie j.j.i. Teylingereind te
Sassenheim

Trefwoorden:

Geld of rekening-courant

Artikelen:

Bjj art.51 lid 1, 2 en 4; art. 1:247 Bw

Samenvatting:

Contact opnemen met begunstigde bij transactie boven de € 100,= is niet in strijd met wet en geen inbreuk op privacy van klager. Klager moet geïnformeerd worden dat contact wordt opgenomen en indien klager meerderjarig is moet vooraf diens toestemming worden gevraagd. Beroep directeur in zoverre ongegrond. Geen aanleiding voor tegemoetkoming, beroep directeur in zoverre gegrond.

Rechtsoverwegingen:

Artikel 51 Bjj bepaalt, voor zover hier van belang, in het eerste lid dat het bezit van contant geld door de jeugdigen in de inrichting of een afdeling verboden is, tenzij in de huisregels anders is bepaald. Het tweede lid geeft aan dat in inrichtingen of afdelingen waar het bezit door de jeugdigen van contant geld verboden is, de jeugdige de beschikking heeft over een rekening-courant bij de inrichting. Het vierde lid bepaalt dat in de huisregels nadere regels kunnen worden gesteld omtrent het gebruik van de rekening-courant. Deze regels kunnen een beperking inhouden van het bedrag waarover de jeugdige ten hoogste door middel van

zijn rekening-courant mag beschikken. Uit de inlichtingen van de inrichting blijkt dat de jeugdige beschikt over een aparte sub-rekening van de rekening van de inrichting. Bij een overboeking van de rekening-courant van een jeugdige worden derhalve de naam en het rekeningnummer van de inrichting bij de begunstigde bekend. Ter zitting heeft de directeur medegedeeld dat de inrichting de regel hanteert dat bij transacties boven de € 100,00 altijd eerst contact wordt opgenomen met de begunstigde rekeninghouder en anders wordt er geen geld overgeboekt. De beroepscommissie is van oordeel dat deze regel niet in strijd is met artikel 51, vierde lid, Bjj. Nu bij de overboeking de naam en het rekeningnummer van de inrichting bij de begunstigde bekend worden is verificatie vooraf van het rekeningnummer bij de begunstigde geen inbreuk op de privacy van de jeugdige. De jeugdige dient echter op de hoogte te worden gesteld dat contact wordt opgenomen met de begunstigde rekeninghouder en in het geval de jeugdige meerderjarig is dient vooraf diens toestemming te worden gevraagd. Dit geldt ook voor contact met de ouders of verzorgers van een jeugdige. Zodra de jeugdige achttien jaar wordt eindigen de opvoedingstaak en het gezag van de ouders en is artikel 1:247 Burgerlijk wetboek (Bw) niet langer een rechtvaardigingsgrond voor de inmenging in het recht op eerbiediging van het privé leven, zoals neergelegd in artikel 8, tweede lid, EVRM. Klager is meerderjarig en hij heeft geweigerd openheid van zaken te geven over de overboeking van € 190,00 aan zijn moeder. De beroepscommissie is van oordeel

dat de inrichting klager had moeten vragen of hij ermee instemde dat met zijn moeder contact zou worden opgenomen over de overboeking van € 190,00. Indien klager geen toestemming zou verlenen, dient de inrichting een belangenafweging te maken of de transactie wel of niet uitgevoerd dient te worden maar mag de inrichting niet zonder toestemming van klager contact over de gewenste overboeking opnemen met een derde, in casu de moeder . Hetgeen in beroep is aangevoerd kan derhalve naar het oordeel van de beroepscommissie niet tot een andere beslissing leiden dan die van de Beklagcommissie. Het beroep tegen de gegrondverklaring zal derhalve ongegrond worden verklaard. Uit artikel 73, zevende lid, Bjj blijkt dat indien de rechtsgevolgen van de vernietigde beslissing niet meer ongedaan te maken zijn, de Beklagcommissie dan wel de voorzitter bepaalt of aan de klager enige tegemoetkoming geboden is. De beroepscommissie acht geen termen aanwezig aan klager een tegemoetkoming toe te kennen, nu klager geen rechtsgevolgen heeft ondervonden van het zonder toestemming van klager contact opnemen met zijn moeder. Het beroep zal dan ook in zoverre gegrond worden verklaard en de beroepscommissie zal geen tegemoetkoming vaststellen.

Zaaknummer:

15/2763/JA

Datum uitspraak:

10 december 2015

Beroepscommissie:

Koens, mr. M.J.C.

Boer, J.G.J. de

Rossem-Broos, mr. R.S.T. van

Bruin, mr. S.A.H. de (secr.)

Beklagcommissie:

Beklagcommissie bij j.j.i. Teylingereind te Sassenheim

Trefwoorden:

Bewegingsvrijheid verblijf in groep en gemeenschappelijke activiteiten; Mededelingsplicht

Artikelen:

Bjj art. 24 lid 1 onder a of b, 3, 25 lid 1 en 4

Samenvatting:

Gelet op omstandigheden (incident om 19.30 uur en directeur en teamleider niet meer aanwezig in de inrichting) is het gerechtvaardigd, gezien het spoedkarakter van de maatregel voor 15 uur, niet de eis te stellen dat de beslissing op schrift wordt gesteld. Beroep directeur gegrond.

Rechtsoverwegingen:

Artikel 25, vierde lid, Bjj luidt: Indien onverwijld tenuitvoerlegging van de afzondering op grond van artikel 24, eerste lid, onder a of b, geboden is, kan een personeelslid of medewerker een jeugdige voor een periode van ten hoogste 15 uren in afzondering plaatsen. De directeur wordt van deze plaatsing onverwijld op de hoogte gesteld. In onderdeel 12 b. van de memorie van toelichting staat daaromtrent het volgende opgenomen: "Daarom is de mogelijkheid geopend dat voor korte tijd dergelijke maatregelen kunnen

worden bevolen door personeelsleden of medewerkers (artikelen 24, derde lid, en 25, vierde lid). Uit het spoedeisende karakter van deze in tijd beperkte uitsluiting of afzondering vloeit voort dat hieraan niet de voornoemde vormvereisten zijn verbonden.

Overigens spreekt het voor zich dat de jeugdige achteraf alsnog gehoord wordt door de directeur indien die aanwezig is en dat deze beslist over de voortzetting van de maatregel. De termijn van vijftien uren is zodanig gekozen dat, indien de maatregel vlak na het einde van de werkdag wordt getroffen, deze kan voortduren totdat de volgende ochtend de directeur of diens vervanger over eventuele voortzetting een beslissing neemt. [...] In geval de [...] of afzondering langer dan vijftien uren moet duren, zal de directeur of zijn vervanger zich naar de inrichting moeten begeven om de jeugdige te horen teneinde zich een oordeel te vormen over de noodzaak van voortzetting van de maatregel”.

En verderop in onderdeel 19 b. :

“In de gevallen waarin bij wijze van spoedvoorziening een personeelslid of medewerker een in beginsel aan de directeur voorbehouden ordemaatregel neemt, vloeit uit het spoedeisende karakter van de maatregel voort dat het vooraf horen van de betrokkene niet is verplicht”. En in onderdeel 19 c.: “Hetgeen onder b. is opgemerkt [...] geldt ook voor de mededelingsplicht. De relatief korte duur van de maatregel - maximaal 15 uren – rechtvaardigt het niet in alle gevallen verplicht stellen van het uitreiken van een schriftelijke mededeling. [...] Verwacht mag worden dat van ernstiger incidenten altijd een verslag zal worden opgemaakt. In

deze gevallen ligt het voor de hand een schriftelijke mededeling omtrent bijvoorbeeld de [...] of de plaatsing in afzondering uit te reiken met de vermelding van de mogelijkheid van het instellen van beklag. De normering van een en ander dient aan de praktijk en jurisprudentie te worden overgelaten”. Ter zitting is door de directeur medegedeeld dat zij in de avond van 17 februari 2015 op de hoogte is gesteld dat klager in afzondering is geplaatst. Uit de stukken blijkt dat klager de volgende dag binnen 15 uur door de teamleider is gehoord en dat hem een ordemaatregel op grond van artikel 25 , eerste lid, Bij is opgelegd. Onder bovengenoemde omstandigheden – incident om 19.30 uur en directeur en teamleider niet meer aanwezig in de inrichting – is het gerechtvaardigd, gezien het spoedkarakter van de maatregel, niet de eis te stellen dat de beslissing op schrift wordt gesteld.

Gezien het voorgaande dient het beklag ongegrond te worden verklaard.

Zaaknummer:

15/3064/JZ

Datum uitspraak:

25 januari 2016

Beroepscommissie:

Calkoen-Nauta, mr. J.

Boer, J.G.J. de

Lucas, mr. E.

Gemert, mr. H.S. van (secr.)

Beklagcommissie:

klachtencommissie bij de gesloten accommodatie Transferium Jeugdzorg te Heerhugowaard

Trefwoorden:

Bewegingsvrijheid afzondering en separatie; Tegemoetkoming financieel; Ontvankelijkheid formeel

Artikelen:

Jeugdwet art. 6.31, 6.3.6, 6.5.1

Samenvatting:

Klacht is binnen redelijke termijn ingediend. Wet biedt geen kader voor structurele afzondering van bijna negen maanden. Afzondering heeft voor klager zwaar gewogen. Beroep gegrond, vernietigt uitspraak klachtencommissie, klacht gegrond, symbolische tegemoetkoming: € 50,=.

Rechtsoverwegingen:

Door klagers vertrouwenspersoon is aangegeven dat klager, die sinds 27 maart 2015 was afgezonderd, haar heeft meegedeeld dat hij zijn klacht rond 17 juni 2015 aan een personeelslid heeft gegeven. Het personeelslid heeft erkend dat hij rond 17 juni 2015 de klacht in de brievenbus heeft gedaan. De vertrouwenspersoon heeft voorts verklaard waarom de klacht pas op 5 augustus 2015 is ingediend.

Nu de instelling geen verweer heeft gevoerd voor wat betreft de ontvankelijkheid van de klacht en het bovenstaande niet heeft betwist, gaat de beroepscommissie ervan uit dat klager overeenkomstig het bepaalde in artikel 6.5.1, eerste lid, van de Jeugdwet de klacht binnen een redelijke termijn heeft ingediend en zal zij klager net als de klachtencommissie ontvangen in zijn klacht.

Uit artikel 6.3.1, eerste en tweede lid aanhef en onder b, van de Jeugdwet volgt dat ten aanzien van een jeugdige,

voor zover dit noodzakelijk is om de met de jeugdhulp beoogde doelen te bereiken of voor zover noodzakelijk voor de veiligheid van de jeugdige of anderen, de maatregel van tijdelijke plaatsing in afzondering kan worden opgelegd.

Uit artikel 6.3.6, eerste en derde lid, van de Jeugdwet volgt dat de maatregel slechts kan worden toegepast voor zover deze is opgenomen in het hulpverleningsplan en het plan tevens de termijn omschrijft gedurende welke de maatregelen kunnen worden toegepast. De Memorie van toelichting bij artikel 6.3.1. verduidelijkt dat de jeugdige enkel voor een bepaalde periode in afzondering kan worden geplaatst. Afzondering is bedoeld als uiterste maatregel, die toegepast wordt als niet met minder ingrijpende maatregelen kan worden volstaan. De verantwoorde zorg zal de omstandigheden bepalen waaronder afzondering kan plaatsvinden.

De door de instelling overgelegde hulpverleningsplannen, die betrekking hebben op de periode waar de klacht op ziet, beschrijven enkel de afzondering als tijdelijk zonder dat daarbij een termijn is vermeld. Als verklaring hiervoor is door de instelling in de reactie van 17 december 2015 gegeven dat het niet vermelden van de termijn te maken heeft met het registratiesysteem dat die mogelijkheid niet heeft.

De beroepscommissie ziet niet in waarom een dergelijke termijn niet handmatig in het hulpverleningsplan kon worden vermeld en daarbij komt dat de instelling ter zitting heeft erkend dat klagers afzondering structureel was. Vast is derhalve komen staan dat klager vanaf 27 maart 2015 tot 22 december

2015 is afgezonderd, dat die afzondering een structureel karakter had en dat deze continue afzondering voor klager zwaar heeft gewogen. Klager heeft aangegeven dat de afzondering voor hem uitzichtloos was, hij er nerveus van werd en niet meer gewend was aan contacten met andere jeugdigen.

Gelet op voorgaande overweegt de beroepscommissie dat de Jeugdwet geen wettelijk kader biedt voor de structurele afzondering van een jeugdige. Door de instelling is de maatregel ook wel aangeduid als een routinemaatregel, maar hiervoor is evenmin een wettelijk kader in de Jeugdwet te vinden. De beroepscommissie zal het beroep gegrond verklaren, de uitspraak van de klachtencommissie vernietigen en de klacht alsnog gegrond verklaren. Door klager is aangegeven dat het hem er vooral omgaat dat andere jeugdigen in de toekomst niet hetzelfde zal overkomen. Om die reden zal de beroepscommissie klager een symbolische tegemoetkoming toekennen van € 50,=.

